

ROGER ZELAZNY

SÂNGELE DIN AMBER

Traducere de EUGEN CRISTEA

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

REFLECȚII ÎNTR-O GROȚĂ DE CRISTAL

Viața mea a fost relativ liniștită vreme de opt ani — neținând cont de datele de 30 aprilie, când cineva a încercat invariabil să măucidă. În afară de asta, cariera academică concentrată pe știința computerelor mergea destul de bine și slujba mea de patru ani la „Grand Design“ s-a dovedit a fi o experiență profitabilă, permițându-mi să folosesc ceea ce învățasem într-o împrejurare care-mi plăcea, lucrând la un proiect propriu în domeniu. Aveam un prieten bun în persoana lui Luke Raynard, care lucra la aceeași companie, la vânzări. Navigam cu micuțul meu vaporas, făceam jogging în mod regulat...

Totul s-a prăbușit în acest 30 aprilie, exact când credeam că lucrurile sunt pe punctul de a se rezolva. Proiectul meu drag, Ghostwheel, era realizat; îmi părăsisem slujba, îmi împachetasem lucrurile și eram gata să plec spre umbre mai înverzite. Rămăsesem atât de mult în oraș numai pentru că se apropia ziua aceea fascinant de morbidă, și de data asta aveam de gând să descopăr cine se află în spatele atentatelor la viața mea și de ce.

În timpul micului dejun din dimineața aceea își făcuse apariția Luke, cu un mesaj din partea fostei mele prietene, Julia. Biletul ei spunea că vrea să mă vadă iar. Așa că m-am dus la ea acasă, unde am găsit-o moartă, ucisă evident de aceeași creatură asemănătoare unui câine care mai apoi m-a atacat pe mine. Am reușit săucid creatura. O rapidă cercetare a apartamentului înainte de a părăsi locul acțiunii a dat la iveală un pachet cu cărți de joc ciudate, pe care l-am luat cu mine. Semănau mult prea mult cu Taroturile magice din

Amber și Haos pentru ca un vrăjitor ca mine să nu fie interesat de ele.

Da, sunt un vrăjitor. Sunt Merlin, fiul lui Corwin din Amber și al Darei din Curțile Haosului, cunoscut prietenilor și cunoștințelor locale drept Merle Corey: inteligent, fermecător, mucalit, athletic... Pentru detalii, citiți Castiglione și Lordul Byron, întrucât sunt modest, rezervat și taciturn în egală măsură.

Cărțile s-au dovedit a fi obiecte magice originale, ceea ce părea să se potrivească, deoarece aflasem că, după ce ne despărțisem, Julia îi ținea de urât unui ocultist numit Victor Melman. O vizită la studioul acestui domn s-a concretizat în tentativa lui de a mă ucide într-o manieră rituală. Am reușit să mă eliberez din constrângerile ceremonialului și, cumva, i-am pus câteva întrebări, înainte ca împrejurările și entuziasmul meu să aibă drept rezultat moartea lui. Destul cu ritualurile.

Aflasem de la el suficiente lucruri ca să-mi dau seama că nu fusese decât o unealtă. Altcineva, evident, îl silise să se sacrifice — și părea destul de posibil ca cealaltă persoană să fie răspunzătoare de moartea Juliei și de impresionanta mea colecție de zile de 30 aprilie.

Am avut prea puțin timp ca să reflectez la aceste chestiuni, totuși, pentru că la scurtă vreme după aceea am fost mușcat (da, la propriu) de către o roșcată atrăgătoare care s-a materializat în apartamentul lui Melman, imediat după scurta mea conversație telefonică în care am încercat să mă dau drept Melman. Mușcătura ei m-a paralizat, dar am izbutit să dispar înainte de a-și face total efectul, folosind una dintre cărțile magice pe care le găsisem în apartamentul Juliei. Cartea m-a teleportat lângă un sfînx, lucru care mi-a permis să-mi revin, astfel încât să pot juca acele ridicole ghicitori pe care le iubesc atât de mult sfîncșii, deoarece te mănâncă atunci când pierzi. Despre acest sfînx special nu pot spune decât că nu era un adevărat cavalier.

Oricum, am revenit pe umbra Pământ, unde am fost uluit să descopăr că în absența mea apartamentul lui Melman se transformase în cenușă. Am încercat să-i telefonez lui Luke,

deoarece voiam să luăm cina împreună, și am aflat că plecase din motel, lăsându-mi un mesaj în care-mi spunea că plecase cu afaceri în New Mexico, unde va și sta. Receptorul mi-a dat și un inel cu piatră albastră pe care-l uitase Luke, și l-am luat cu mine ca să i-l înapoiez când ne vom vedea.

Am zburat spre New Mexico, prinzându-l în cele din urmă pe Luke în Santa Fe. În timp ce-l așteptam în bar să se pregătească pentru cină, un tip pe nume Dan Martinez m-a luat la întrebări, dând senzația că Luke îi propusese o afacere și că voia să fie sigur că e demn de încredere și că poate livra marfa. După cină, Luke și cu mine am plecat cu mașina în munți. Martinez ne-a urmărit și a început să tragă în timp ce noi admiram noaptea. Probabil că hotărâse că Luke nu e demn de încredere sau nu putea să livreze marfa. Luke m-a surprins când a scos o armă și a tras în Martinez. După care s-a petrecut ceva și mai ciudat. Luke m-a strigat pe nume — numele meu adevărat, pe care nu i-l spusese niciodată — și a amintit de descendența mea și mi-a spus să intru în mașină și să plec naibii de acolo. Și-a întărit spusele trăgând un foc în pământ lângă picioarele mele. Întrucât chestiunea nu părea deschisă conversației, am luat-o din loc. Mi-a mai spus să distrug acele Aturi ciudate care-mi salvaseră deja viața încă o dată. Și am mai aflat că-l cunoscuse pe Victor Melman...

Nu m-am îndepărtat prea mult. Am parcat la poalele dealului și m-am întors pe jos. Luke dispăruse. La fel și cadavrul lui Martinez. Luke nu s-a întors la hotel nici în noaptea aceea, nici a doua zi, așa că am plecat. Singura persoană în care eram sigur că pot să mă încred și care mi-ar fi putut da un sfat bun era Bill Roth. Bill era un avocat care locuia în nordul New-York-ului și care fusese cel mai bun prieten al tatălui meu. M-am dus să-i fac o vizită și i-am spus povestea mea.

Bill m-a făcut să mă îndoiesc și mai mult de Luke. Luke, apropo, e un atlet înnăscut, înalt, isteț, roșcat, cu o îndemănare ieșită din comun — și, deși am fost prieteni mulți ani, nu știam mai nimic (după cum a subliniat Bill) despre viața lui.

Un tânăr din vecini, pe nume George Hansen, a început să bântuie pe lângă casa lui Bill, punând întrebări ciudate. Am

primit un telefon straniu, cu întrebări asemănătoare. Amândouă persoanele păreau curioase să afle numele mamei mele. Firește, am mințit. Faptul că mama mea e membră a aristocrației negre de la Curțile Haosului nu-i privea pe ei. Numai că apelatorul vorbea limba mea, Thari, ceea ce m-a făcut destul de curios ca să-i propun o întâlnire și un schimb de informații, chiar în seara aceea la barul contry-clubului din localitate.

Dar unchiul Random, Rege al Amberului, m-a chemat acasă înainte de asta, în timp ce Bill și cu mine eram plecați. George Hansen, după cum s-a dovedit, ne-a urmărit și voia să ne însoțească atunci când am traversat umbrele realității. Neplăcut; nu fusese invitat. L-am luat pe Bill cu mine pentru că nu voiam să-l las cu cineva care se comporta atât de neobișnuit.

Am aflat de la Random că Unchiul meu Caine murise de glonțul unui asasin și că cineva încercase să-l ucidă și pe Unchiul Bleys, dar nu reușise decât să-l rănească. Sujba de înmormântare a lui Caine urma să fie a doua zi.

În seara aceea, am respectat întâlnirea de la country-club, numai că misteriosul meu apelator era de negăsit. Totuși, n-a fost totul pierdut, întrucât am făcut cunoștință cu o frumoasă doamnă pe nume Meg Devlin — și cum un lucru duce implicit la un altul, am ajuns la ea acasă și ne-am cunoscut mult mai bine. Apoi, într-un moment în care aș fi crezut că nu se gândește la nimic altceva decât la prezent, m-a întrebat cum o chema pe maică-mea. Așa că la naiba, i-am spus. Nu mi-a trecut prin minte decât mai târziu că e posibil ca tocmai Meg să fi fost persoana cu care trebuia să mă întâlnesc la bar.

Legătura noastră a fost prematur întreruptă de un telefon din hol — din partea unui bărbat, chipurile soțul lui Meg. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice gentleman. Am plecat naibii iute de-acolo.

Mătușa mea Fiona, care e vrăjitoare (diferită de mine ca stil), n-a fost de acord cu întâlnirea mea. Și, de fapt, a fost și mai puțin de acord cu Luke, pentru că m-a întrebat dacă nu am o fotografie de-a lui, după ce i-am povestit câte ceva despre el. I-am arătat o fotografie pe care o aveam în portofel, care-l includea și pe Luke în grup. Aș fi jurat că l-a recunoscut, deși

n-a vrut să admită. Dar faptul că ea și fratele ei Bleys au dispărut amândoi din Amber chiar în noaptea aceea părea mai mult decât o coincidență.

Ritmul evenimentelor s-a accelerat și mai mult după asta. O tentativă grosolană de a distruge o mare parte din familie cu o bombă a fost făcută a doua zi, după înmormântarea lui Caine. Pretinsul asasin a scăpat. Mai târziu, Random a fost tulburat după o scurtă demonstrație din partea mea a puterii Ghostwheel-ului, proiectul meu drag, hobby-ul meu, preocuparea mea în afara serviciului în timpul anilor petrecuți la „Grand Design“. Ghostwheel este un — ei bine, a început prin a fi un computer care, pentru a funcționa, cerea un set de legi fizice diferit, altele decât cele pe care le învățasem în școală. Implica ceea ce s-ar putea numi magie. Dar am găsit un loc unde putea fi construit și putea funcționa, și l-am creat acolo. Încă se programa singur când l-am lăsat acolo. Se pare că devenise simțitor și cred că asta l-a înspăimântat pe Random. Mi-a ordonat să merg acolo și să-l opresc. Nu prea mi-a plăcut ideea, dar am plecat.

În trecerea mea prin Umbră am fost urmărit; am fost hărțuit, amenințat și chiar atacat. Am fost salvat din foc de o doamnă stranie care, mai târziu, a murit într-un lac. Am fost apărat de fiare năvălase de către un individ misterios, și salvat dintr-un cutremur bizar de către aceeași persoană — care s-a dovedit a fi Luke. M-a însoțit către bariera finală, pentru o confruntare cu Ghostwheel. Creația mea era cam supărată pe mine și ne-a alungat prin intermediul unei furtuni-umbră — o chestie în care nu e prea plăcut să fii prins, cu sau fără umbrelă. Am reușit să scăpăm de vremea schimbătoare prin intermediul unuia dintre Atuurile Morții, întrucât am sincronizat ciudatele cărți din apartamentul Juliei.

Ne-am trezit în fața unei grote de cristal albastru și Luke m-a poftit înăuntru. Bunul Luke. După ce a avut grijă de proviziile mele, m-a făcut prizonier. Când mi-a spus cine e, mi-am dat seama că există o asemănare cu tatăl lui, lucru care o speriasse pe Fiona când îi văzuse fotografia. Pentru că Luke era fiul lui Brand, asasin și neântrecut trădător, care aproape că distrusese regatul și restul universului odată cu el, cu câțiva

ani în urmă. Din fericire, Caine îl ucisese înainte de a-și duce planurile la îndeplinire. Luke, am aflat apoi, era cel care-l ucisese pe Caine, ca să-și răzbune tatăl (și s-a dovedit că aflase vestea despre moartea tatălui său într-un 30 aprilie, și avea un mod ciudat de a respecta această aniversare de-a lungul anilor.) Ca și Random, fusese și el impresionat de Ghostwheel-ul meu și mi-a spus că urma să rămân prizonierul lui, fiindu-i trebuincios în eforturile de a dobândi controlul mașinăriei, considerând-o a fi arma perfectă pentru a distruge restul familiei.

A plecat să-și continue acțiunea și eu am descoperit rapid că puterile mele erau neutralizate de o proprietate neobișnuită a grotei, lăsându-mă să vorbesc cu nimeni altcineva decât cu tine, Frakir, tu neavând aici pe nimeni de strangulat...

Ai vrea să ascuți câteva măsuri din „Over the Rainbow“*?

---

*„Somewhere Over The Rainbow“ — celebru cântec de Harold Arlen din nu mai puțin celebrul „Vrăjitor din Oz“. (n.t.)

Am zvârlit cât colo mânerul după ce spada s-a frânt. Arma nu-mi fusese de niciun folos împotriva mării albastre a peretelui în locul pe care-l luasem a fi drept cea mai subțire porțiune. Câteva mici așchii de piatră zăceau la picioarele mele. Le-am ridicat și le-am frecat unele de altele. Nu așa puteam evada de aici. Singura ieșire părea a fi pe drumul pe care intrasem, și nu era posibilă.

M-am întors în „locuința“ mea, asta însemnând porțiunea grotelor unde îmi azvârlisem sacul de dormit. M-am așezat pe sacul cafeniu și greu, am scos dopul unei sticle de vin și am luat o gură. Transpirasem binișor lovind peretele.

În clipa aceea, Frakir se agită pe încheietura mâinii, se descolăci parțial și se târî în palma mâinii stângi, pentru a se înfășura în jurul celor două așchii albastre pe care încă le țineam în mână. Se înnodă peste ele, apoi se lasă să atârne și se mișcă precum un pendul. Am pus sticla deoparte și am privit. Arcul descris de mișcarea lui era paralel cu direcția în lungime a tunelului căruia acum îi spuneam „acasă“. Agitația continuă poate cam un minut. Apoi se retrase în sus, oprindu-se când ajunse pe dosul mâinii. Dădu drumul așchiilor la baza celui de-al treilea deget și reveni la poziția lui normală, ascuns peste încheietură.

Am privit. Am ridicat lampa cu ulei pâlپătoare și am examinat pietrele. Culoarea lor...

Da.

Văzute pe piele, semănau cu piatra de pe inelul lui Luke pe care-l luasem de la motelul „New Line“ cu ceva timp în urmă. Coincidență? Sau exista o legătură? Ce încercase să-mi

spună șnurul meu de strangulat? Și unde mai văzusem o altă piatră asemănătoare?

Pe lanțul de chei al lui Luke. Avea o piatră albastră, montată pe o bucată de metal... Și unde mai văzusem încă una?

Cavernele în care eram prizonier aveau puterea de a bloca Atuurile și magia Logrus-ului meu. Dacă Luke purta cu el pietre din pereții aștia, exista probabil un motiv deosebit. Oare ce alte proprietăți mai posedau?

Am încercat aproape o oră să aflu ceva despre natura lor, dar au rezistat încercărilor Logrus-ului. În cele din urmă, scârbit, le-am pus în buzunar, am mâncat niște pâine cu brânză și am mai luat o înghițitură de vin.

Apoi m-am ridicat și am făcut încă o dată traseele, inspectându-mi capcanele. Eram deja prizonier în locul ăsta de cel puțin o lună. Străbătusem toate tunelurile, coridoarele, micile grote, căutând o ieșire. Niciuna nu mi-a oferit vreo cale de scăpare. Au fost momente când alergasem ca un dement prin ele și îmi însângerasem încheieturile pe zidurile lor reci. Erau momente când mă deplasam lent, căutând crăpături și fisuri. Încercasem în mai multe rânduri să dizloc bolovanul care bloca intrarea — zadarnic. Era țintuit în loc și nu-l puteam clinti. Se pare că voi rămâne aici multă vreme...

Capcanele mele...

Toate erau exact așa cum fuseseră ultima oară când le verificasem, bolovani pe care natura îi lăsase să zacă într-o manieră tipic neglijentă, sprijiniți la înălțime și gata să fie eliberați din blocajul lor atunci când cineva s-ar fi împiedicat de sfoara de împachetat, mascată de umbră, pe care o luasem din lăzile din depozit.

Cineva?

Luke, firește. Cine altul? El era cel care mă făcuse prizonier. Și dacă revenea — nu, *când* revenea — capcanele ascunse îl vor aștepta. Era înarmat. M-ar fi dezavantajat, aflându-se deasupra intrării, dacă l-aș fi așteptat pur și simplu dedesubt. Nici vorbă. Nu voi fi acolo. Va trebui să-l fac să intre după mine — și atunci...

Ușor tulburat, m-am întors în apartamentele mele.